

šíření třípokojového bytu Anny S. o 1 další pokoj, pro něž není v zákoně opory. Bylo by podle zákona přípustno jenom tehdy, když by tu byly podmínky zákonné také pro to, aby z bytu Anny S. zabrán byl pokoj obývaný ing. S. anebo kdyby za souhlasu všech účastníků — k nimž podle § 11 cit. zákona náleží také majitel domu — pokoj ten dán byl obci k dispozici a když by oba tyto pokoje bylo lze spojit v jednotný samostatný bytový celek, který by, provedouc případně potřebné úpravy, bylo lze samostatně obývati.

Poněvadž úřad, vycházejí z mylného právního názoru stran rozsahu oprávnění daných obcím zákonem z 30. října 1919, zabral sporný pokoj, aniž předem zjistil, lze-li z něho ať o sobě, ať spojením s jinými místnostmi, jež by buď za souhlasu všech zúčastněných dány byly obci k dispozici, buď obcí podle zákona byly zabráný, utvořiti bytovou jednotku samostatně obyvatelnou, bylo naříkané rozhodnutí nájemního úřadu jako nezákonné zrušiti.

Výměrem městského úřadu z 27. listopadu 1920 čís. 5285/byt. soud neměl podnětu se zabývati, poněvadž nemá povahy samostatného úředního rozhodnutí neb opatření, nýbrž jeví se pouze jako důsledek rozhodnutí nájemního úřadu, jež tímto nálezem jako nezákonné se zrušuje.

Č. 732.

Z a b í r á n í b y t ů: I. * Neobývá-li majitel svého bytu déle než tři měsíce pro přechodnou a nutnou překážku, nelze byt ten dle § 8 č. 8 zák. byt. zabratí, když byl majitelem po dobu jeho dočasné nepřítomnosti dán do podnájmu. — II. Okolnost, že majitel bytu nevede domácnost, není zákonným důvodem pro zabrání bytu.

(Nález ze dne 24. února 1921 č. 2316.)

P r e j u d i k a t u r a: k I. nálezy č. 146, 162, 163, 221 a 509.

V ě c: Karel Z. v Brně (adv. Dr. Jan Žáček z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Brně o zabrání místností.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — — —

Rozhoduje o stížnosti podané do usnesení... a opírající se o výtku, že porušen byl zákon a že skutková podstata nebyla úplně vyšetřena, řídil se nejvyšší správní soud těmito úvahami:

Naříkaným rozhodnutím odůvodněno jest zabrání bytu ustanovením § 8 č. 1 a 8 zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. V důvodech se uvádí, že stěžovatel dle § 5 zák. o zab. bytů nemá nároku na rodinný byt, poněvadž nevede domácnost. Než důvod tento jest v přímém odporu s obsahem § 5 cit. zák. a není vzat z ustanovení citovaného zákona, zejména z ustanovení § 2 a § 8, v nichž obsaženy jsou zákonné podmínky pro zabrání bytů.

Dále odůvodňuje žalovaný úřad zabrání ustanovením § 8, odst. 1, č. 1 cit. zák. Předpokladem pro zabrání bytu ve smyslu tohoto zákonného

ustanovení jest, že v zabíraném bytě po 3 měsíce nikdo neobývá neb někdo obývá jen občas. Naproti tomu jest dle správních spisů nesporné, že zabíraný byt obýván jest stále a to 3 studenty jako podnájemníky, stěžovatelem pak o prázdninách. Předpoklad tudíž, který žalovanému úřadu při rozhodnutí ve směru tomto za základ sloužil, přičí se obsahu spisů.

Pokud jde o důvod zabrání dle § 8 odst. 1, č. 8 cit. z., jest zjištěno, že celý byt stěžovatelův v Brně obýván jest jen 3 podnájemníky. Skutečností touto jest na jisto postavena skutková povaha, jež by ovšem sama o sobě odůvodňovala zabrání dle tohoto ustanovení zákona. Stěžovatel však namítá proti zabrání, že léče svou chorobu, nucen jest zdržovati se mimo Brno na Král. Vinohradech, že tedy přechodná, na jeho vůli nezávislá příčina mu brání, aby sám užíval bytu. Taková důležitá, nezaviněná a přechodná překážka vylučuje zabrání bytu dle § 8, odst. 1, č. 1 cit. zák., když totiž byt po 3 měsíce není obýván, jak bylo vysloveno již v četných nálezech nejvyššího správního soudu. Následkem toho dlužno míti za to, že okolnost tato vylučuje zabrání bytu, byť i nájemník — jsa z přechodných důvodů vázán na nutný pobyt mimo místo, ve kterém má svůj trvalý byt — dal byt ten po dobu své okolnostmi vynucené nepřítomnosti do podnájmu, jak tomu jest v případě tomto. Nelze proto námitce stěžovatelem v tomto směru vznesené upříti oprávněnosti.

Žalovanému úřadu náleželo tudíž okolnosti stěžovatelem uváděné vzíti v úvahu, zejména zaujmouti stanovisko k skutkovému tvrzení, že stěžovatel bytu svého dočasně užívati nemůže, a že příčina jest důležitá, přechodná a jím nezaviněná.

Toho však úřad neučinil, vycházeje z nesprávného právního názoru, že dotčená okolnost stěžovatelem uváděná jest nerozhodná. Proto bylo naříkané rozhodnutí jako zákonu se přičící dle § 7 zák. o správ. soudě zrušeno.

Č. 733.

Zabírání bytů: * Nabídne-li majitel bytu za místnosti, které úřad hodlá zabrat, místnosti náhradní, a přijme-li úřad nabídku, není dle § 9 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. oprávněn zabrat místnosti, jichž zabrání se byl vzdal, když majitel bytu poskytl náhradní místnosti dle dohody.

(Nález ze dne 24. února 1921 č. 2317.)

Věc: Josef a Marie J. v Brně proti společnému bytovému úřadu v Brně o zabrání místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Rozhoduje o stížnosti řídil se nejvyšší správní soud následujícími úvahami:

Dle ustanovení § 9, odst. 4. zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. jsou ze zabrání podle § 8 tohoto zákona vyloučeny místnosti, jejichž majet-